

НЕВДАЧА КЛЕНА ДИВУС СТОЛІЦЮ

ВАШИНГТОН, 15 вересня. — Вашингтон ще не може як слід з'ясувати собі значущий й причини невдачі Кленівської партії. Невже вразливі викидані відісти з різних частин краю, що попертя, яке давав Ку-Класс-Клен ріжком кандидатам, не то що сим кандидатам не помогло, але й це часто шкодило.

Найбільше вразливі викликали упадок при виборач сенатора Місса з Колорадо, котрий так і вийти не зміг кандидата Ку-Класс-Клена.

ВІЙНОВО ПРОПОВІДНИК І ЙОГО ЛЮБОВНИЦІ ПЕРЕД СУДОМ.

НЮ ЙОРК, 15 вересня. — Велика лава присяжних судів довіту Сомерсет, сестру Ню Джерзі, розглянувши справу вбивства проповідника д-ра Едварда Гола та його любовниці, пані Едінор Мілл, постановила поставити на суд за вбивство чотирьох осіб, а саме: пана Гола, жену вбитого проповідника; Іврі Сівенсі й Генрі Сівенсі, братів пані Гола; та Генрі де ла Брюер Карпендера, її кузина.

УРЯД ЗАБОРОНИЄ ВИСІЛКУ ОРУЖА ДО НІКАРАГВИ. ПОД СМІТЦЬ, НЮ ЙОРК, 15 вересня. — Президент Кулідж видав заборону висилати зброю до середно-американської держави Нікараги, де тепер ведеться героїчна війна.

КЛЕН ВИДАЄ ВЕЛИКІ ГРОШІ НА „РЕПРЕЗЕНТАЦІЮ“.

ВАШИНГТОН, 15 вересня. — Третя конвенція Ку-Класс-Клена, яка відбувається тепер у столиці Америки, постановила признати голові Клена великі видати на заплановані дорожні мешкань у Готелях і удержання виставного яхту, щоби він міг „достойно представляти Клен“.

ВИСІЛКА КАНАДІСЬКИХ ВІБОРИВ.

ОТАВА, Канада, 15 вересня. — Остаточні обчислення голосів, віданих при вчорашніх домінальних виборах, показують, що партія ліберальна буде мати в парламенті 119 голосів, консервативна 91, поступовий 8, ліберальні поступовий 11, партія заучених фермерів Алберті 11, робітничка 3, а независимі („ланд“) 2.

Значить, лібералам, найбільшій партії в парламенті, не достає до більшості 4 голосів.

В АМЕРИЦІ ПОМЕР МОНАРХ.

НЮ ЙОРК, 15 вересня. — В Брукліні помер у 85. році життя Джордж Блядо, король циганив. Помер він у своїм шатрі на Ню Лотс Ровд в Канарсі. Невдовго тому він ліжачив в шпиталі, але коли лікарі сказали, що він не вилікається, він просив відпустити його доми, щоби він міг умерти серед своїх плідчан.

ПЕРШІ СІГНИ В КАНАДІ.

КАЛГАРІ, Алберта, 15 вересня. — Перші сніги цього року зеркала майже в цілій Алберті не покінчені ще жнива й мольбу збілка.

Сніг укрия передовім поля на границі Алберті й Саскачевану.

РІК ВІЗНИЦІ ЗА КРАДІЖ 9 ДОЛЯРІВ.

НЮ ЙОРК, 15 вересня. — Федеральний суд засудив двох почтових урядовців, які призналися самі, що на спляку вкрали 9 доларів з поштової посылки, на 1 рік і 1 день в'язниці кожного.

СТРАТИЛИ ГЕНЕРАЛА.

МЕКСИКО, 15 вересня. — Федеральні війська розстріляли генерала Валенте де ла Крус, котрий вів недавно повстання проти уряду. Арештованих з ним його трох ад'ютантів теж поставлено на воєнний суд.

ПРИТОМНИЙ, ХОЧА МАЄ ПРОБИТИЙ МОЗОК.

МИДЛЕТВІН, Ню Йорк, 15 вересня. — Джордж Річ, мешканець міста Річмонд Гіль, на Лонг Айленді, був в автомобільній випадку, в якому зламана рама вітрової заслонки пошкодила йому череп і мозок. Мимо свого тяжкого покалічення, він сидить притомний на ліжку, курить і розмовляє. Сей випадок лікарі вважають незвичайно рідким.

СУД КАРАЄ ЗА ЛОМАННЕ СОЛОМ'ЯНИХ КАПЕЛЮХІВ.

НЮ ЙОРК, 15 вересня. — До міського суду в Брукліні доставлено нині двоє дівчат, яких один мушкетар обкадував за те, що вони напали на нього та поломали йому солом'яний капелюх.

Дівчата виправдувалися, що вони думали, що закон зобов'язує носити солом'яні капелюхи після 15 вересня, чому вони в такому случаю лопнули капелюхи перд 15 вересня, дівчата відповіли, що вони думали, що один-два дні не робить різниці.

На се суд сказав їм, що всякому вільно носити солом'яний капелюх не то по 15 вересня, але й ішту зиму, та що всякий, який нападає на такого чоловіка й лопить капелюх, поспує перед закону. Суд казав їм заплатити по 1 долярові кари від обох.

ВИБУХ У ПІДЗЕМНІЙ ТУНЕЛЮ.

КАНЗАС СІТІ, Меурзе, 15 вересня. — В тунелю, який будувалась тепер під річку Меурзе, а який мається спровадувати воду, наступив на глибині яких 300 стіп страшний вибух, від якого загинуло на місці 8 робітників.

НОВИЙ ПРОЦЕС В СПРАВІ САКО І ВАНЦЕЛІ

ДЕДГЕМ, Месенчузетс, 14 вересня. — Перед стейтсовим судом почалася гут нова розправа в справі Сако й Ванцелі, італійських іммігрантів, яких п'ять літ тому засуджено за вбивчий напад на грошового пісання одного підприємства.

Розправу добилаас оборона засуджених, проделоживши 27 заприсяжених зізнань, які змивали закиди прокураторів. Єди знайманні є афідевити Селестина Мадейроса, котрого засуджено за друге вбивство, а котрий признається тепер, що се він брав участь у нападі на пісання, за чотирьох вбивств тепер відповідають Сако й Ванцелі.

ЛЮДЕНДОРФ ОЖЕНИВСЯ ВДРУГЕ

МІНХЕН, Баварія, 14 вересня. — Генерал Людендорф, який недавно розвівся зі своєю першою женою, женився нині в друге з д-ром Матильдою фон Кемніц, відомою лікаркою, спеціалісткою для нервових недуг, котру перша жена Людендорфа згадувала підчас розвільного процесу проти мужа як жув, з котрою Людендорф її зраджував.

ПРОБУЮТЬ ЗБРАТИ ВСЕ ЗЕЛІЗО В ОДНІ РУКИ.

БРУКСЕЛЯ, Бельгія, 15 вересня. — Завтра зберуться в Паризі представники сталевих фабрик Франції, Німеччини, Бельгії й Люксембургу, щоби остаточно викінчити там плани організування сталевого міжнародного тросту, який мавби об'єднати всі великі залізниці підприємства Європи в одну організацію.

ЖУРНАЛІСТИЧНІ ПЕНІ.

Осип Буховський — про арешт котрого за нелегальний перехід українсько-польської границі згадували ми в одній з попередчих чисел „Свободи“, опинився у львівській тюрмі-окожного карного суду. Щоби його як найдовше тримали в арештах, а там і позбавити здоров'я, польська преса, своїм звичаєм, счинила з приводу його арештування страшний вереск, обкинувши безборонного чоловіка такими епітетами, як „кат польського населення, кривавий лотр, відомий опришок“ і т. д. і вдумуючи на нього такі закиди, як „що Буховський був командантом карної експедиції, і виконував морди на поляках зі спеціальною жорстокістю і насолодою“.

Очевидно все це неправда, але так вийняті гієни, яких все ще маю крові.

КОГО І ЗА ЩО АРЕШТУЮТЬ.

Дня 5 вересня арештовано в Варшаві комітет з 50 молодиків, яких пригрозено до демонстрації „віна вийти“. В Моткові з цього приводу арештовано 8 осіб і скофіцровано привезено з Кракова противнику одногоднівку.

УКРАЇНІЗАЦІЯ ОПЕРОВИХ ТЕАТРІВ.

Українізації опери уважає себе крім художньо-культурного, ще й велике національно-політичне значення. На часі в театральній справі стоїть створення революційного сюжету й музичного навісти. Цєю репертуарною часткою займається „Художня національно-політична рада“, що створилася при Об'єднанню української опери.

Щоб вже в цей сезон стачати на висоті музично художній, рішено взяти в репертуар опери реалістичного або фантастичного сюжету, відкинувши всяку містику. Головну увагу буде звернено на музичну драму, що як форма творчості дає і вимагає рівноправності усіх галузей мистецтва. В ній використовується: слово-поезія, спів, музика, фарба-декорація, світло, „пластика-хореографія, що всі разом дають можливість колективної творчості і рівноправності всего оперного колективного персоналу.

Все ці роди мистецтва, що їх об'єднує музична драма, будуть до того освітлюватися в національній переломованні. Створити нового актора-співака, новий репертуар і привасти з старим консерватизмом. Що до цього, то українська опера перебуває в значно сприятливих умовах, ніж інші, бо вона і раніш вже владим відмовилась від рутинної спадщини. У формулююч нове мистецтво, діла з перших підвалин, збираючи молоді сили артистів з видатними сценичними здібностями, музично-сценічними ідеологіями сучасності, є надія утворити високу художню оперу на принципах справжнього муз-драм. мистецтва. Директором оперних театрів УСРР обірано Липницького, звисного не тільки в цілім Союзі оперного диригента, але і зародком, де він вже до війни здобув собі славу талановитого диригента на концертах в Лондоні, Берліні, Дрезні і других європейських містах.

„ПОМІЛУВАННЯ“.

В апеляційному суді в Любліні відбулася розправа проти 31 українців, обжалованих за змову проти Польщі. Справа ця була вже в лютім цього року розбрана на суді в Замосто, де з 34 обжалованих, 18 було засуджено на клькнайбільш літні тяжкі роботи. Від вірогідно зроблено ресурс, а суд апеляційний в Любліні ще побільшив кари, прим. Ясіньському з 4 на 5 літ. Вирок прийняв обжаловані відставання Червоної Прапора.

ЗБІРНИК З. У.

Спілка революційних письменників Західної України виготовила до друку великий (15 аркушів) художній збірник „Західна Україна“.

Збірник видає ДВМ. Збірник міститиме крім художнього матеріалу, статті на містечкьї тем, а також і з культурного, економічного, громадського та політичного життя Західної України (Галичина, Буковина, то-що). Збірник має вийти в жовтні ц. р.

ЛІКВІДАЦІЯ НЕПИСЬМЕННОСТІ В ЧЕРВОНІЙ АРМІЇ.

Ліквідація неписьменності серед червоноарміїєць є одним з важливіших завдань виховання бойців Червоної Армії. Правда, ще до вступу в Червону Армію мавбутні червоноарміїєць проходять допризовну підготовку, де провадиться робота по ліквідації неписьменності і через те процент неписьменних в поповненні до Червоної Армії що року знижується. Наприклад, в 1925 році процент неписьменних з загального числа червоноарміїєць української військової округи давав 10,5% а в 1926 році цей процент вже внизилося до 6,9%. Проте, не дивлячися на порівнюване зменшення проценту неписьменних, справа ліквідації неписьменності серед червоноарміїєць має важливе значення для більш успішного охолодження їх військово-політичним навчанням в Червоній Армії.

Керовани ліквідації неписьменності в Червоній Армії комплектуються в частинях з числа початкового складу та письменних підготовлених червоноарміїєць і зайняття по лікпену звязуються з темами військово-виховного характеру.

Недавно було зроблено перевірку роботи по лікпену, при чому виявилось, що до моменту прийняття присяги добровільно курси лікпен 29%, задовольночю — 45% і лише 26% — недобре.

ОБІГ ВАНТАЖУ ПО ПОРТАХ УКРАЇНИ.

Уповномочашлях підсумував відомості про обіг вантажу по портах України за третій квартал поточного року. З відомостей видно, що минулого кварталу, від першого травня до кінця липня через українські порти пройшло 6773 пароллаві і 468.200 тонн різного вантажу. Найбільша кількість припадає на Одесу. За минулі три місяці одеський порт віддало 2279 пароллаві і 170.750 тонн вантажу. На другому місці стоїть порт Миколаївський. Його віддало 1478 пароллаві і 124.754 тони вантажу.

Коли порівняти з даними третього кварталу минулого року то побачимо, що загальний обіг вантажу по портах України значно зріс. Торішнього третього кварталу через українські порти віддало 4088 пароллаві і вантажу пройшло 361.800 тонн. Збільшення становить 2.700 пароллаві і біля 107.000 тон вантажу.

ВІДІЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ ПРИ ЧЕРНИГІВСЬКОМУ МУЗЕЮ.

При місцевому державному музею відкрито спеціальний відділ української літератури. В цих відділі зібрано колекцію документів і промов Тараса Шевченка. Серед документів є рідкі біографічний екземпляр-шоденник Шевченка. В цих відділі є також перший на Україні, кучок українського байкаря Глібова.

ПЛЯНУЮТЬ СКЛИКАТИ РОЗОРУЖНУ КОНФЕРЕНЦІЮ НА ВЕСНУ

ЖЕНЕВА, 15 вересня. — Великі держави почали межі собою тайні переговори в справі скликання розоружної конференції вже на сілдуому весні.

Вся конференція, однак, маабри на план лишень обмінкити армії до їх теперішньої величини, себто зменшити їх дальше побільшованню.

В той самий спосіб маабри „розоружити“ держави й на морю.

ЛІГА НАРОДІВ ПОЛАГОДИЛА БОРОТЬБУ ЗА МІСЦЯ В УРЯДІ.

ЖЕНЕВА, 15 вересня. — Завтра має відбутиса голосованне над членами Ради Ліги Народів.

Справа-се Ради вже полагожена через те, що число місць у Раді піднесено з 6 на 9. Три члени будуть вибрані на 3 роки, з них на 2 роки, а три на 1 рік. Нові місця маабри дістати Польща, Еспанія й Бразилія.

ЗАКІДАЮТЬ ЦЕРЕМОЇНЬОЮ ОДИНІЯ.

ЖЕНЕВА, 15 вересня. — Загальному увагу на засіданні Збору Ліги Народів звертає безформальне завоканне члена. Колись на кожне засіданне представники держав приходили в парадній вейрчир: чорнім убранні. Нині навіть представель Ліги приходять на отворення першого засідання в звичайній „бізнесовій“ одинію.

Лишень один представник Італії приходять у святячонім одягу, а представник Абіссії приходять у своїм параднім національним строю.

ІТАЛІЯ ОСТЕРГІЄ ФРАНЦІЮ ПЕРЕД ЗАГОВІРНИКАМИ.

РИМ, 15 вересня. — Фашистські газети нападають нині остро на Францію за те, що вона не хоче прийняти на себе ніякої вини за те, що на її землі італійські анархисти мали планувати замах на диктатора Мусоліні. Газети навіть кидають погрози на Францію, що Італія не буде того більше толерувати.

НЕСЛУГОКО У ТРИСТІ.

ВІДЕНЬ, 15 вересня. — Подорожні, прибуваючі сюди з Триєсти, кажуть, що там ведеться боротьба межі фашистами а правильною поліцією. В боротьбі вже згинули одні фашисти, а другий має віднести тяжкі рани.

Боротьба мала позачати з ліберальних клубів, на котрі напали фашисти.

НОВИЙ ПОЛЬСЬКИЙ ФІНАНСОВИЙ СКАНДАЛ.

ВАРШАВА, 15 вересня. — Польща має новий фінансовий скандал. Новий уряд закинув грабськомому, буюшому переірому, що він признав неправно монополію на сірники одній американській фірмі, а своїм визначив спеціальну сілдуку комісію для розслідування справи. Тепер знову Грабські виступили остро проти поступання уряду, закинувши неправильність у піднесення закладів. Говорить містечко, що сілдука комісія складається з його особистих ворогів, котрі ненавидять його за те, що не дістали від нього дяків або за те, що не дістали від нього концесії.

ОБМЕЖЕННЯ ЖИДІВ-СТУДЕНТІВ НА УТОРЩИНІ.

БУДАПЕШТ, 15 вересня. — Мадярьський міністер освіти видав нові розпорядки про обмеження числа Жидів-студентів на мадярьських університетах.

Сі розпорядки в дельчому дають Жидям полекши. На основі попередних розпорядків число Жидів на університетах не мало повозити більше як 5 процентів усього числа студентів. До того-до Жидів зачислялося й Жидів-нахрестити; тепер ці студенти не мають бути зачислявані до Жидів. Крім цього процент Жидів має обчислюватись після числа студентів, яке дана школа може мати, а не після числа, яке вона справляла має.

„ХОРІ ЛЮДИ ПРАВЛЯТЬ СВІТОМ“.

ВІДЕНЬ, 15 вересня. — Грейфем Волде, відомий лондонський автор суспільних політичних книжок, виголовлює тут на університеті вчудний, в яким заявляв, що мирний договір і всяка цивілізація сучасної історії селась до Жидів, хорих на нервовій недугі. Він показував його докази своєї теорії на факти, що президент Вудроу Велс заслав на нервову недугу в 6 місяців по підписанні мирного договору; що лорд Норфолк, котрий через свої газети просто вів цілу англійську опінію на шпурочку, теж помер на нервову недугу; що Клемансо, хоча ще живе, але хорю на сфисований Ідеї, яке є преляною нервової недуги; що Ленін теж має нервову недугу.

Прелегент висявляв багато подібних прикладів з манушчини.

БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ УРЯД ПЕРЕСЛІДУЄ СІОНІСТІВ.

БРУСАЛІНЬ, 15 вересня. — Сіоністичні круги обурюються на большевицький уряд Росії за переслідування Сіоністів.

Боско Сіоністів з Одеси, Києва й Катеринослава вислано на Сибір. Другим дають до вийти йти на „засланне“ до Палестини або на засланні на Сибір. Богато засуджених не має гроший і не має за що йти до Палестини.

Користуйтеся з нагоди! ТЕПЕР БЕЗ ВСТУПНОЇ ОПЛАТИ ПРИЙМАЄСЯ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

„СВОБОДА“ (LIBERTY)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1914 under the Act of March 3, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

Table with subscription rates: One year \$7.00, Six months \$4.00, Three months \$2.00. Includes foreign rates and advertising prices.

Telephone „Свобода“ 498 Montgomery, Tea. U. N. Cozasa: 1838 Montgomery. 3 Канади відсвяткувати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

КЛЕН МАЄ ВІЗ І ПЕРЕВІЗ

В Вашингтоні відбулася сими днями велика річна парада Ку-Клукс-Клена.

Що це така Ку-Клукс-Клен, відамо. Це патетична організація, яка організує і веде свою роботу патайки, без контролю уряду й суспільства. Своєю програмою вона стоїть за панування й перевагу старих американських поселенців англосаксонської крові й протестантської віри.

Минувшого року організація урядила була в Вашингтоні велику параду. Як всяка парада, вона мала бути переглядом сил, і яко така мала послужити й своїм захоту, і чужим погляду.

Сьогоднішня демонстрація мала те бути переглядом сил Клена. Вона теж мала показати, на скільки Клен зріс по різних стежках.

Робити якієбудь заключення з такого одного факту демонстрації неможе бути небезпечно. На втечу демонстрації могло зложитися багато зовсім припадкових обставин.

Діла свідчать про ідею і ділами показується свою думку. До канцелярії Укр. Нар. Союзу напішло таке писмо: „Я нічє підписана складова шире середню подяку Головної управи У. Н. Союзу за удаєнє запомоги з фонду Убогих мому мужови Павлову Бойко в сумі \$75.00.

ДІЛА СВИДЧАТЬ ПРО ІДЕЮ І ДІЛАМИ ПОКАЗУЄТЬСЯ СВОЮ ДУМКУ

„Складаю подяку також урядникам і членам Товариства Запорозької Січі, відлуду 246 У. Н. Союзу в Кромптоні, Р. А., за виплаченє мени піся правл Товариства бенефіту з відлудові каси, а також за частє відлудуєнє моего хорого мужа.

„Подаючи сю подяку до оголошенєнє в газеті, я мушу признати, що само оголошенє сє подяки не може бути належним признанєм за роботу, яку робить Українській Народний Союз через свій головний уряд і через свої віддєли.

„Не треба мени й казати, що ні мій муж ні я не сподівалися такого нещастя, як муж приступав до Українського Народного Союзу. Нині ми ту хвилю благословимо, коли муж стане уряд сєї організації, яка спільними силами помагє членови на спучній нещастє, релуду, калцтва або смертє.

„Приступаєте до Українського Народного Союзу, поки єе. Занімаєтесь в члені організації, поки ви здорові, сильні й можете заробити. Приступаєте тепер, бо коли заворете, станете, не-дай-Боже, калікою, тоді буде вже за пізно. Будете казати, але не будете могли завернутися.

„Най вже Українській Народний Союз та розвивається на користь членів, поки їх не буде стільки.

УКРАЇНСЬКИЙ ПАНТЕОН

ІВАН КАРПЕНКО-КАРИЙ.

15. вересня 1907 року помер в Берліні великий український драматург Карпенко-Карий. Карпенко-Карий це прибарне архаїчне і літературне ім'я одного з трох братів Тобілевичів.

Народився Карпенко-Карий на Херсонщині, де він провів свої дитині й-молоділі літа. Там і проводив він увесь час свобідний від театральних розвідів.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

Ця вдача й вирвала Карпенко-Карого з душою канцелярії урядового „чинювника“ і по-несла його до широкого „Життєлого Моря“, яке він так перекрасно представив у своїй пєді під сим наголовком.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ.

ЩЕ ОДИН ОБОРОНЕЦЬ РУТЕНІСТВА.

Філадельфійська „Америка“ помістила голос нашого місцевого бингемтонського чоловіка, пана Поточняка. Редакція „Америки“ зараз розкричалася, що це голос робітника. Дивіться, і за нами те робітники.

Допиш пана Поточняка „Свободі“ проти того, що „Свобода“ поміщає такі дописи. Але наш народ видно якраз так любить, коли він так дописи хоче мистити, а не інкаші і буде писати такі дописи далі, чи панови Поточнякови се подобається, чи ні.

Каже пан Поточняк, щоби „Свобода“ не даяла людей, бо тоді буде Україна. Ми лайку бачимо лише в „Амеріці“, а пан Поточняк „Амеріці“ ні слова за се не каже.

Чи може „Свобода“ заперити Богочесному добувати Україну? Таке вже хіба й пан Поточняк не каже. А прешнірнн чинув чого, щоби єпископ Богачевський говорив промову за людей, за наш народ, за його боротьбу проти Польщі й Москви, за те, чи ми діти, ким і за що закуті?

Ні, нігде не говорив. Як польський біскуп говорив у Шикаго про руський народ та що русьська церква не може рости, то єпископ Богачевський головою кивав. Ми для єпископа Богачевського Русини чи Рутенці.

Люди, яких єпископ установив каноніком або редакторами, хвалять його, що він великий український патріот, а він тут, на свобідній землі, де нема ні польського жандарма, ні польського суду, захочуться так, що свідомий український громадянин під польською окупацією стидався так заховувати.

Польки забороняють нашому народови називатися українським, бо ся назва пригадує нещому народови під польською окупацією, що він один народ з іншими, братим за кордоном. Польки спороють ся сіло, дописувати у наш наряд назву „руски“, „русинські“.

Єпископ Богачевський собі в Америці називає церкву руською чи рутенською. Пан Поточняк хоче, щоби, борони-Боже, ми проти його не протестували: як єпископ хоче, так ми маємо називатися. До чого довелась така політика, яку український народ не був протестував проти сього, що канцелярію його звали „русинські“, „малоросинські“? Це й називали, ще й нині зважали нас за „або“ відно до Москви.

А так, через протести свідомих Українців кашацтва не було. Так само буде з рутеністами. Ми протестували не перестанемо, поки всіх рутенітів не стане так, як не стало в краю кашапів і малоросів.

Що Варшава й Рим не хочуть нас називати Українцями, але Русинями й Рутенцями, то на се нема дивитися. Коли вони не хочуть признати нам нашої національної назви, то ми їх о се просити не будемо. Не нам її свого вижде шкода, але їм.

Не називали нас Москва називали проти нашої волі малоросами ні кахалими, то її не при-муєть нас ні Рим ні Варшава називатися рутенцями.

Отсе її все, що я хотів сказати за писанє робітника Ю. Поточняка в єпископській газеті. Вона її те, що не варгати буда, вона її те, що пана Поточняка поза Бингемтоном так добре не знають, як у Бингемтоні. У Бингемтоні, скажу, виступ пан Поточняк за „Америкю“ й єпископом Богачевським зробив якраз противне вражєнє, як хотів єпископ і його газета.

Щодо розуму, то пан Поточняк не її дає ніяка повага. Деякі інституції в Америці признають йому заслуги на одиному році, яке його зближає до х-ра Назарука, але її від нього громи і се не їїка по-вага. Про її одні останні подвиги то раз внаві у львівським, „Впереді“ писали. Не хотіли її хвалити про все те, але як єпископ хвалити, то треба нам його похваляти, щоби всі знали, що се такий вибрався з робітництва на публичну оборону польської політики серед української еміграції в Америці й хто се такий осуджує і так пиятнує орган нашої організації.

Єпископ Богачевський не є висловом національних стремлєнєв нашого народу, а також і наших національних.”

Колї наряд борониться з усіх сил перед криивою Полькою, на вічя і в пресі про се говорити, то єпископ не лише неможе вводи в ретроб нарав, але її „Обеднанє“ розбиває, яке має задачу нести поміж старому країви. Єпископ називає черков в чартері рутенською. Наряд протестує проти конкордату, а єпископ через х Назарука його вихваляє. Наряд велчає своїх національних поетів, а єпископ незаслує її і понижє.

Колї побожній редактори пишуть, що ми мусимо слухати єпископа і в національних справах, то їм се подкидувала або крайня зарозумілість або галупта. Се можна було говорити в Польщі в 13. століттю, а не в 20. в Америці. Висидє сеї мерзєно-підліжкої агітації такий, що національно свідомий наряд-такою єпископа не те, що в національних, але навіть і в релігійних справах слухати не будє.

Дайте Польщі на католицького єпископа людину, котрої національні стремлєнєв є годільбєся зі стремлєнєями польського народу, то Польки до чияри прогавлїтї з Польщі на чотирьох вітрих.

Колї на еміграції нині вські „Америки“, „Місіонари“, „Січї“ й „Епархїальні Вісті“ розписались тільки про повагу і поспух єпископської власти, нині, колї над нашим народом править у старім краю чужа влада, то пора нам, українським людям, зрозуміти, звідки їде ся вся агітація. Український народ, що свідомий український громадянин під польською окупацією стидався так заховувати.

Польки забороняють нашому народови називатися українським, бо ся назва пригадує нещому народови під польською окупацією, що він один народ з іншими, братим за кордоном. Польки спороють ся сіло, дописувати у наш наряд назву „руски“, „русинські“.

Єпископ Богачевський собі в Америці називає церкву руською чи рутенською. Пан Поточняк хоче, щоби, борони-Боже, ми проти його не протестували: як єпископ хоче, так ми маємо називатися. До чого довелась така політика, яку український народ не був протестував проти сього, що канцелярію його звали „русинські“, „малоросинські“? Це й називали, ще й нині зважали нас за „або“ відно до Москви.

А так, через протести свідомих Українців кашацтва не було. Так само буде з рутеністами. Ми протестували не перестанемо, поки всіх рутенітів не стане так, як не стало в краю кашапів і малоросів.

Що Варшава й Рим не хочуть нас називати Українцями, але Русинями й Рутенцями, то на се нема дивитися. Коли вони не хочуть признати нам нашої національної назви, то ми їх о се просити не будемо. Не нам її свого вижде шкода, але їм.

Не називали нас Москва називали проти нашої волі малоросами ні кахалими, то її не при-муєть нас ні Рим ні Варшава називатися рутенцями.

Отсе її все, що я хотів сказати за писанє робітника Ю. Поточняка в єпископській газеті. Вона її те, що не варгати буда, вона її те, що пана Поточняка поза Бингемтоном так добре не знають, як у Бингемтоні. У Бингемтоні, скажу, виступ пан Поточняк за „Америкю“ й єпископом Богачевським зробив якраз противне вражєнє, як хотів єпископ і його газета.

Щодо розуму, то пан Поточняк не її дає ніяка повага. Деякі інституції в Америці признають йому заслуги на одиному році, яке його зближає до х-ра Назарука, але її від нього громи і се не їїка по-вага. Про її одні останні подвиги то раз внаві у львівським, „Впереді“ писали. Не хотіли її хвалити про все те, але як єпископ хвалити, то треба нам його похваляти, щоби всі знали, що се такий вибрався з робітництва на публичну оборону польської політики серед української еміграції в Америці й хто се такий осуджує і так пиятнує орган нашої організації.

Єпископ Богачевський не є висловом національних стремлєнєв нашого народу, а також і наших національних.”

Колї наряд борониться з усіх сил перед криивою Полькою, на вічя і в пресі про се говорити, то єпископ не лише неможе вводи в ретроб нарав, але її „Обеднанє“ розбиває, яке має задачу нести поміж старому країви. Єпископ називає черков в чартері рутенською. Наряд протестує проти конкордату, а єпископ через х Назарука його вихваляє. Наряд велчає своїх національних поетів, а єпископ незаслує її і понижє.

Колї побожній редактори пишуть, що ми мусимо слухати єпископа і в національних справах, то їм се подкидувала або крайня зарозумілість або галупта. Се можна було говорити в Польщі в 13. століттю, а не в 20. в Америці. Висидє сеї мерзєно-підліжкої агітації такий, що національно свідомий наряд-такою єпископа не те, що в національних, але навіть і в релігійних справах слухати не будє.

Дайте Польщі на католицького єпископа людину, котрої національні стремлєнєв є годільбєся зі стремлєнєями польського народу, то Польки до чияри прогавлїтї з Польщі на чотирьох вітрих.

Колї на еміграції нині вські „Америки“, „Місіонари“, „Січї“ й „Епархїальні Вісті“ розписались тільки про повагу і поспух єпископської власти, нині, колї над нашим народом править у старім краю чужа влада, то пора нам, українським людям, зрозуміти, звідки їде ся вся агітація. Український народ, що свідомий український громадянин під польською окупацією стидався так заховувати.

Польки забороняють нашому народови називатися українським, бо ся назва пригадує нещому народови під польською окупацією, що він один народ з іншими, братим за кордоном. Польки спороють ся сіло, дописувати у наш наряд назву „руски“, „русинські“.

Єпископ Богачевський собі в Америці називає церкву руською чи рутенською. Пан Поточняк хоче, щоби, борони-Боже, ми проти його не протестували: як єпископ хоче, так ми маємо називатися. До чого довелась така політика, яку український народ не був протестував проти сього, що канцелярію його звали „русинські“, „малоросинські“? Це й називали, ще й нині зважали нас за „або“ відно до Москви.

А так, через протести свідомих Українців кашацтва не було. Так само буде з рутеністами. Ми протестували не перестанемо, поки всіх рутенітів не стане так, як не стало в краю кашапів і малоросів.

Що Варшава й Рим не хочуть нас називати Українцями, але Русинями й Рутенцями, то на се нема дивитися. Коли вони не хочуть признати нам нашої національної назви, то ми їх о се просити не будемо. Не нам її свого вижде шкода, але їм.

Не називали нас Москва називали проти нашої волі малоросами ні кахалими, то її не при-муєть нас ні Рим ні Варшава називатися рутенцями.

Отсе її все, що я хотів сказати за писанє робітника Ю. Поточняка в єпископській газеті. Вона її те, що не варгати буда, вона її те, що пана Поточняка поза Бингемтоном так добре не знають, як у Бингемтоні. У Бингемтоні, скажу, виступ пан Поточняк за „Америкю“ й єпископом Богачевським зробив якраз противне вражєнє, як хотів єпископ і його газета.

Щодо розуму, то пан Поточняк не її дає ніяка повага. Деякі інституції в Америці признають йому заслуги на одиному році, яке його зближає до х-ра Назарука, але її від нього громи і се не їїка по-вага. Про її одні останні подвиги то раз внаві у львівським, „Впереді“ писали. Не хотіли її хвалити про все те, але як єпископ хвалити, то треба нам його похваляти, щоби всі знали, що се такий вибрався з робітництва на публичну оборону польської політики серед української еміграції в Америці й хто се такий осуджує і так пиятнує орган нашої організації.

Єпископ Богачевський не є висловом національних стремлєнєв нашого народу, а також і наших національних.”

Колї наряд борониться з усіх сил перед криивою Полькою, на вічя і в пресі про се говорити, то єпископ не лише неможе вводи в ретроб нарав, але її „Обеднанє“ розбиває, яке має задачу нести поміж старому країви. Єпископ називає черков в чартері рутенською. Наряд протестує проти конкордату, а єпископ через х Назарука його вихваляє. Наряд велчає своїх національних поетів, а єпископ незаслує її і понижє.

Колї побожній редактори пишуть, що ми мусимо слухати єпископа і в національних справах, то їм се подкидувала або крайня зарозумілість або галупта. Се можна було говорити в Польщі в 13. століттю, а не в 20. в Америці. Висидє сеї мерзєно-підліжкої агітації такий, що національно свідомий наряд-такою єпископа не те, що в національних, але навіть і в релігійних справах слухати не будє.

Дайте Польщі на католицького єпископа людину, котрої національні стремлєнєв є годільбєся зі стремлєнєями польського народу, то Польки до чияри прогавлїтї з Польщі на чотирьох вітрих.

Колї на еміграції нині вські „Америки“, „Місіонари“, „Січї“ й „Епархїальні Вісті“ розписались тільки про повагу і поспух єпископської власти, нині, колї над нашим народом править у старім краю чужа влада, то пора нам, українським людям, зрозуміти, звідки їде ся вся агітація. Український народ, що свідомий український громадянин під польською окупацією стидався так заховувати.

Польки забороняють нашому народови називатися українським, бо ся назва пригадує нещому народови під польською окупацією, що він один народ з іншими, братим за кордоном. Польки спороють ся сіло, дописувати у наш наряд назву „руски“, „русинські“.

Єпископ Богачевський собі в Америці називає церкву руською чи рутенською. Пан Поточняк хоче, щоби, борони-Боже, ми проти його не протестували: як єпископ хоче, так ми маємо називатися. До чого довелась така політика, яку український народ не був протестував проти сього, що канцелярію його звали „русинські“, „малоросинські“? Це й називали, ще й нині зважали нас за „або“ відно до Москви.

А так, через протести свідомих Українців кашацтва не було. Так само буде з рутеністами. Ми протестували не перестанемо, поки всіх рутенітів не стане так, як не стало в краю кашапів і малоросів.

Що Варшава й Рим не хочуть нас називати Українцями, але Русинями й Рутенцями, то на се нема дивитися. Коли вони не хочуть признати нам нашої національної назви, то ми їх о се просити не будемо. Не нам її свого вижде шкода, але їм.

Не називали нас Москва називали проти нашої волі малоросами ні кахалими, то її не при-муєть нас ні Рим ні Варшава називатися рутенцями.

Отсе її все, що я хотів сказати за писанє робітника Ю. Поточняка в єпископській газеті. Вона її те, що не варгати буда, вона її те, що пана Поточняка поза Бингемтоном так добре не знають, як у Бингемтоні. У Бингемтоні, скажу, виступ пан Поточняк за „Америкю“ й єпископом Богачевським зробив якраз противне вражєнє, як хотів єпископ і його газета.

Щодо розуму, то пан Поточняк не її дає ніяка повага. Деякі інституції в Америці признають йому заслуги на одиному році, яке його зближає до х-ра Назарука, але її від нього громи і се не їїка по-вага. Про її одні останні подвиги то раз внаві у львівським, „Впереді“ писали. Не хотіли її хвалити про все те, але як єпископ хвалити, то треба нам його похваляти, щоби всі знали, що се такий вибрався з робітництва на публичну оборону польської політики серед української еміграції в Америці й хто се такий осуджує і так пиятнує орган нашої організації.

Єпископ Богачевський не є висловом національних стремлєнєв нашого народу, а також і наших національних.”

Колї наряд борониться з усіх сил перед криивою Полькою, на вічя і в пресі про се говорити, то єпископ не лише неможе вводи в ретроб нарав, але її „Обеднанє“ розбиває, яке має задачу нести поміж старому країви. Єпископ називає черков в чартері рутенською. Наряд протестує проти конкордату, а єпископ через х Назарука його вихваляє. Наряд велчає своїх національних поетів, а єпископ незаслує її і понижє.

Колї побожній редактори пишуть, що ми мусимо слухати єпископа і в національних справах, то їм се подкидувала або крайня зарозумілість або галупта. Се можна було говорити в Польщі в 13. століттю, а не в 20. в Америці. Висидє сеї мерзєно-підліжкої агітації такий, що національно свідомий наряд-такою єпископа не те, що в національних, але навіть і в релігійних справах слухати не будє.

Дайте Польщі на католицького єпископа людину, котрої національні стремлєнєв є годільбєся зі стремлєнєями польського народу, то Польки до чияри прогавлїтї з Польщі на чотирьох вітрих.

Колї на еміграції нині вські „Америки“, „Місіонари“, „Січї“ й „Епархїальні Вісті“ розписались тільки про повагу і поспух єпископської власти, нині, колї над нашим народом править у старім краю чужа влада, то пора нам, українським людям, зрозуміти, звідки їде ся вся агітація. Український народ, що свідомий український громадянин під польською окупацією стидався так заховувати.

Польки забороняють нашому народови називатися українським, бо ся назва пригадує нещому народови під польською окупацією, що він один народ з іншими, братим за кордоном. Польки спороють ся сіло, дописувати у наш наряд назву „руски“, „русинські“.

Єпископ Богачевський собі в Америці називає церкву руською чи рутенською. Пан Поточняк хоче, щоби, борони-Боже, ми проти його не протестували: як єпископ хоче, так ми маємо називатися. До чого довелась така політика, яку український народ не був протестував проти сього, що канцелярію його звали „русинські“, „малоросинські“? Це й називали, ще й нині зважали нас за „або“ відно до Москви.

А так, через протести свідомих Українців кашацтва не було. Так само буде з рутеністами. Ми протестували не перестанемо, поки всіх рутенітів не стане так, як не стало в краю кашапів і малоросів.

Що Варшава й Рим не хочуть нас називати Українцями, але Русинями й Рутенцями, то на се нема дивитися. Коли вони не хочуть признати нам нашої національної назви, то ми їх о се просити не будемо. Не нам її свого вижде шкода, але їм.

Не називали нас Москва називали проти нашої волі малоросами ні кахалими, то її не при-муєть нас ні Рим ні Варшава називатися рутенцями.

Отсе її все, що я хотів сказати за писанє робітника Ю. Поточняка в єпископській газеті. Вона її те, що не варгати буда, вона її те, що пана Поточняка поза Бингемтоном так добре не знають, як у Бингемтоні. У Бингемтоні, скажу, виступ пан Поточняк за „Америкю“ й єпископом Богачевським зробив якраз противне вражєнє, як хотів єпископ і його газета.

Щодо розуму, то пан Поточняк не її дає ніяка повага. Деякі інституції в Америці признають йому заслуги на одиному році, яке його зближає

ПОЗІР ДЖЕРЗІ СІТІ, Н. Д.Ж. ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР І КАРНАВАЛ В ДЖЕРЗІ СІТІ Н. Д.Ж. відбудеться Заходом Укр. Католицької Парохії св. Апп. Петра і Павла в ДНХХ ВІД СУБОТИ, 18. ВЕРЕСНЯ ДО 25. НА ПЛОЩУ У. Н. ДОМУ 367 ST. PAUL'S AVE. (Гора Міста) Протисять горячо Шановну Українську Громаду о як найчистіший участь в сьм Базарі, бо там знайдуть розмовку і діти і дорослі.

УВАГА! — ЕЛІЗАБЕТ, Н. Д.Ж. ТОВ. ЗАПОРОЖСЬКА СІЧ від. 234 Укр. Нар. Союзу — устроює — ВЕЛИКИЙ ОСНІНИЙ БАЛЬ В СУБОТУ, 18. ВЕРЕСНЯ 1926 В BUTWIN HALL 69 SO. PARK ST., ELIZABETH, N. J. Поч. блат о год. 7-й вечер. Вступ 35 центів.

УВАГА! УВАГА! УВАГА! Подеяться до відома Вив. громадяням Я громадянським місцевим і людинам, що УКР. НАРОД. КОМІТЕТ всіх Братств і Товариств — устроює — ВЕЛИЧАВИЙ КОНЦЕРТ в пам'яті 10-літніх роковин смерті нашого великого мученика й поета ІВАНА ФРАНКА

В НЕДІЛЮ, 21. ЖОВТНЯ 1926 В УКРАЇНСЬКОМУ РОЗВІТНИЧНОМУ ЗАЛІ 57 Вассон Стіт Newark, N. J. Протисять всі Товариства місцеві і в околиці, щоби в той день здержалися від концертів і представлень особливим чином участь в тім великому святі, та рівно відсутували дорослі й діти нагородного борня і камерера Івана Франка.

УВАГА! РОЧЕРСТЕР, Н. Й. СЕСТР. П. БОГОРОДИЦЬ, від. 36 Укр. Нар. Союзу — устроює — ВЕЛИКИЙ БАЛЬ В СУБОТУ, 18. ВЕРЕСНЯ 1926 В ГАЛІ ПРІ СІЛТОН, North corner Hen St. Початок о год. 7.30 вечером.

УВАГА! РОЧЕРСТЕР, Н. Й. СЕСТР. П. БОГОРОДИЦЬ, від. 36 Укр. Нар. Союзу — устроює — ВЕЛИКИЙ БАЛЬ В СУБОТУ, 18. ВЕРЕСНЯ 1926 В ГАЛІ ПРІ СІЛТОН, North corner Hen St. Початок о год. 7.30 вечером.

УВАГА! РОЧЕРСТЕР, Н. Й. СЕСТР. П. БОГОРОДИЦЬ, від. 36 Укр. Нар. Союзу — устроює — ВЕЛИКИЙ БАЛЬ В СУБОТУ, 18. ВЕРЕСНЯ 1926 В ГАЛІ ПРІ СІЛТОН, North corner Hen St. Початок о год. 7.30 вечером.

УВАГА! РОЧЕРСТЕР, Н. Й. СЕСТР. П. БОГОРОДИЦЬ, від. 36 Укр. Нар. Союзу — устроює — ВЕЛИКИЙ БАЛЬ В СУБОТУ, 18. ВЕРЕСНЯ 1926 В ГАЛІ ПРІ СІЛТОН, North corner Hen St. Початок о год. 7.30 вечером.

УВАГА! РОЧЕРСТЕР, Н. Й. СЕСТР. П. БОГОРОДИЦЬ, від. 36 Укр. Нар. Союзу — устроює — ВЕЛИКИЙ БАЛЬ В СУБОТУ, 18. ВЕРЕСНЯ 1926 В ГАЛІ ПРІ СІЛТОН, North corner Hen St. Початок о год. 7.30 вечером.

ЗНАХАРСТВО В БОЛЬШЕВИЦЬКІЙ РОСІІ ІЩЕ ОДИН ВІНАХІД. Останніми літами російські лікарі й інститути повідомляли, будто б'ядалося їм учасників людство ріжкими сензаціями винахидами, які нібито поборюють ріжкі недуги. Та не треба так на сліпо вірити большевицькій пропаганді — це каже не хто инший а народний комісар здоров'я Семашко. Він у московській „Правді“ (центрального орган російської ком. партії) відкриває обманства, яких у Росії доконують на рахунок відкриття. В деяких випадках обмануто большевицьку пресу, та то з її тати вини, бо приймає ці вісті без перевірки.

Семашко нарікає, що в Росії роблять рекламу від всякого знахарства й це до того в урядових газетах. Наводить там те кілька примірів. Два роки тому з Петербурга поширили телеграфічну вістку, будто тамашиний інститут винахидов способ, як лічити навіть найбільшу сліпоту. Російська телеграфічна агенція поширила цю вістку, а наслідок був такий, що лікарські кімнати заповнили сліпими. Сиділи їх туди приятелі й знакоми. Багаали, щоби їх запровадити до „воскресію Христу“ — так нарід називав винахидника. Вкінці уряд розслідав цю справу й stwierdил, що тут справа мається з найзвичайнішим обманом. Обманец при помочи чарівниць заробив гарний грш від нещасливих сліпих „інституту“ зачиною, але лікарем ще довго приходилося перекувати вістку про винахид неправдиво. Подібно бже з аліком проти рака, який нібито відкари в Петербурзі. Розійшлася вістка, що нібито якийсь лікар Малодіктов (чи якого раніше ніхто не чув зовсім) винахидом якийсь простий лік проти рака. І тепер большевицькі газети розтрубили по світі цю вістку і знову лікарів облягали хорі на рака й заломлюючи руки прокляти, щоби їм дати адресу лікаря-чудотворця. Свідство виказало, що і тепер люде впади жертвою обманца. Але люде дово не хотіли дати себе переконати, що то обман і тисячі їх мандрувало зобом залізничного шляху до Петербурга.

Але й про поважних лікарів поширювали неправдиві вісті, будто б'я їм удалося зробити „геніальний“ винахид. І так про вченого Павлова писали, що він винахидом способ, як лічити епілепсію. І ця вістка показала неправдивою, таксамо як і та, будто б'я лікарів Тихомірову вдалося винайти лік проти сифілісу.

Зваживши все повніше сказане, мусимо з резервою прияти й побіжну найновішу вістку про винахид професора Петербурського університету Експіріса.

Вже відвідана знаємо, що в людському тілі діраме чимало щещ „непробуджених, недосвіджених сил та що в чоловічій скриваються здібности, про які можемо догадуємося, але не можемо зрозуміти, як їх викінчувати. Так приміром не є вже тайною, що в людському тілі і електричні і магнетичні філи, тай від дуже давних часів вже навіть робили спроби використати їх для лічничих і інших цілей.

А тепер учиняються ті спроби довести до певної системи, щоби небаром могли знайти належне місце в науці й медицині. Професор Експіріс на петербурському університеті займався довгий час електрико-магнетичними проміннями, які висилає людське тіло. Проф. Експіріс винахидом спротив, що ловить ці промінні й митить їх. Можна бже, на думку цього професора, змити ріди і силу електричності кожного чоловіка, а то дуже важне для медицини. Бо, самособою, кожний чоловік має свої власні електричні промінні, а знову ті промінні підлягають змінан (зхвилюванню). Кожду переміну

муситься оправдати якась фізично або психічно існуюча обставина, яка ріжиться на я-яксь означеній причині, яка підвисає або зменшує фізичне або душевне здоров'я. Таким способом можна би сконстатувати недугу, ще заки вона вибухне, бо недуга не раз доводо загніжджується, пригтовляється; можна би пізнати душевний недуги або нервові забурення ще дово, заки вони розширяться і можна би їм відповідно протидіяти.

„ЛІТАЮЧИ ГОЛЕНДРИ“

Підчас судової розправи в Львові, в якій обвинувачували жінку залізничного машиніста у крадіжці валіз з гриміш й шуринка, тимчасового гостя, суд і поліція довідалися випадково про істнування цікавого добродія. Обвинувачуваа згадану жінку, свою бравату, якийсь Болеслав Гарбінський, який сам не вголосився на розправу. Віднахилиши в домі браватової свою валізу в комині, відіхав ще в 1924 р. і ще з нею (валізою), бо мав там 500 англійських фунтів, 10,000 швейц. фр., 10 мільярдів марок, не рахуючи валютної німецької, чеської, румунської та турецької. Перед війною був він одним урядовцем товариства обезпечен. В 1916 р. вніхав із Львова і до останнього часу він таємне життя комівояжера у подорожжя на Балканх, С. С. Р., Чехословаччині, по всій Азії аж до Японії та Китаю, Палестині і в Африці. Жив він недалеко від Білостоку, Вильні та Варшаві.

Не є виключено, що він є тожним з недавню убитим у Гродні радянським ємісаром Гардзінським. — Про друге таке „Літаючю Голендра“, дізналася поліція аж з Осльо, де арештувала 38-літнього польського майстра на всі кури Леонарда Біляничува, родом з Вильні, який життєпис перувинця, якийсь фільмовий пригоди. Скінчив гімназію у Вильні в 1907 р. — вніхав до Москви, де був студентом; у 1908 р. заславши на Сибір як соціал-революціонер; у 1909 р. втік до Японії, де працював три роки як робітник; 2 роки був підсекретарем російського консуля в Китаю. Звідси вніхав до Індії, де сидів у Калькутці та Бомбаю до 1915 р. Англіяйці відіслали його в Суєз як російського підданого, потім до Непалою. Італія відіслала до Росії. У Кішеневі вліз його до Росії. По двох тижнях утік на Сибір, потім знохив утік до Японії і до Сингапуру. Ватак до Танжеру, 5 літ блукав по Африці. У 1923 р. хотів вернутися до Вильні через Мальпу, Сиракузи, Мессину, Рим, Швабінгарію. У 1924 р. зачепив за Львів і Тернопіль. Тут мусив хитро познати горі і відіслали 3-місячну в'язницю. У 1925 р. почав давати приватні лекції чужинних мов, але не міг з них вижити, тому знову „погнався“ грш від своїх учеників, власників готелів і кельнерів. Як він опинився в Норвегії ніхто не знає. Норвежська поліція видасть його польській армії, чи не матиме навіть змоги перетини, чи справді Біляничува марнує по світі такій нещасливій скрабі, як знання 14 чужинних мов, який вичинив у своїх мандрівках.

ТЮРЕМНЕ ВАРВАРСТВО.

Відвічальний редактор робітничого часопису „Світло“, молодий, талановитий поет Васько Бобинський, який вже кілька місяців сидить у львівській тюрмі при вулиці Баторія за це, що предложив до цензури пресовому прокураторови кілька статей згаданій газеті і який прокуратор скопифікував, — захорував тяжко на чахотку. Родина Бобинського звернулася до суду з проханям випустити хорого на волю за кавіцією, та суд відмовив проханню і хорий далі коротка своє життя в тюрмі за неповоротним проханням.

ПОЗІР! НЮ ЙОРК І ОКОЛИЦІ! ТРЕТІЙ РІЧНИЙ ПІКНІК УКРАЇНСЬКИЙ ДЕМОКРАТИЧНИЙ КЛЮБ 60 St. Mark's Place, New York В FELDMAN'S QUEENS COUNTY PARK, 169 Carrison Ave., MASPETH, L. I. В НЕДІЛЮ, ДНЯ 19-го ВЕРЕСНЯ, 1926 РОКУ Парк відчинений від 10 год. раню. Вступ 50 центів. Першою гом до танца. — Першою Музикант — Jazz Band. В програму включили: Танці, гра в карти, фантотні забавки, товариські забавки і інші несподіванки. Direction to the Park: Take Crossbow B.M.T. 14th St. Line Subway to Grand St. Sta., Brooklyn. From there take Grand St. Car or Flushing Ave. Car to the Park — From Bayside St. Take Grand St. Car Direct to the Park. Уввара: Хто купив біти на піанно, який має відбавити 16 марк, вони є добрі на сей піанно, дня 19. вересня. — Комітет. 215-17

ВАЖНЕ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ В АМЕРИЦІ

Отрим повідомляемо Хв. Заряді тутешніх українських шкіл, що ми замовили зі старого кура український Букар (залажений спеціально для Америки) і Другу Читанку М. Матвійчука. Обі ці шкільні книжки є написані найновішими педагогічними вимог і після нашого найновішого правописця. Ніякі, видані дією шкільні підручники для початкових українських шкіл, не можуть рівнатися з читанками М. Матвійчука. Про них навіть українжорне „Слово польське“ мусило висловитися з признанням і остерегіє перед ними польську валізу. Голос наших національних воровіг — це найліпша рекомендація обох згаданих книжок. Сподіємося дістати ці книжки десь в половині вересня. Тоді напишемо про них обширніше і поламо їх шук. Покищо просимо Хв. Заряді наших шкіл надіслати відповідні замовлення. Книгарня „Свобода“.

ЕРЕСИЛКА ГРОШЕЙ ДО КРАЮ В ДОЛЛАХ ЛІШТОРИ — КАРТИ КОРАБЕЛЬНІ. СТАРОКРАЄВІ СПІВАВИ ВСІЛКОГО РОДА. КУПНО І ПРОДАЖ ДОМІВ В ФІЛАДЕЛФІІ І ОКОЛИЦІ. КОНТРАКТИ КРАЄВІ І АМЕРИКАНСЬКІ АКСЕРАЦІЯ ДОМІВ І МЕБЛІВ ВІД ОГНЮ. Т. J. HRYSEY & CO. 329 SOUTH FOURTH STREET, PHILADELPHIA, PA. Bell Phone: Lombard 28-93

ЧИ ВИ Є ПЕРЕПЛАТНИКОМ „СВОБОДИ“

КОЛИ ЩЕ СЕІ ЧАСОПИС НЕ ПЕРЕПЛАЧУЄТЕ, ІО ЗАЧІТЬ ПЕРЕПЛАЧУВАТИ І СЕПЧАС.

„СВОБОДА“ є найбільшою зі всіх українських часописів в новім і старім краю.

„СВОБОДА“ виходить кожного дня з винятком неділі і свят

„СВОБОДА“ подає лікаві новини американськ і краєві.

„СВОБОДА“ також подає найпокладаніші відомости в теперішніх подія в старім краю.

ПЕРЕПЛАТА ВИКОСИТЬ

Таблиця цін за підписку: 12 МІСЯЦІВ ДЕРЖАВАХ НА ЦИЙ РІК \$ 4.00, НА ПІВ РОКУ \$ 3.75, НА ТРИ МІСЯЦІ \$ 2.50

ДЖЕРЗІ СІТІ КАНАДІ І ЗА ГРАНИЦЕЮ: НА РІК \$10.00, НА ПІВ РОКУ \$5.00, НА ТРИ МІСЯЦІ \$2.75

Звертається увагу, що на кредит нікому не висилається часопис.

„СВОБОДА“. 63 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.

ДРУКАРНЯ У НАРОДНОГО СОЮЗА „СВОБОДА“

нікому старню, дещево і на час всім друкарськ роботи як СТАТУТИ, ПРОГРАМИ І ТІКЕТИ НА КОНЦЕРТИ, ПРЕСТАВЛЕННЯ, ПІКНІКИ І БАЛІ, ЯК ТАКОЖ КОВЕРТИ І ЛИСТОВІ ПАПЕРИ ДЛЯ БРАТСТ, ТОВАРИСТ І СЕСТРИСТ.

Протисять всі виддані У. Н. Союзу уладувати з всімама вимогами до своєї власної друкарні на адресі „СВОБОДА“, 63 Grand St., JERSEY CITY, N. J.

КАРТА ЗМІНИ АДРЕС.

Хто зміняє свою адресу, ухедь додичити поштово марку за 10 центів і вишле со картку на адресу:

До Адміністрації „Свободи“: Залучаючи поштово марку на 10 центів прошу змінити мою адресу. Моя стара адреса була: Число відділу, Улиця, Почта. Нова адреса: Число відділу, Улиця, Почта. „СВОБОДА“, 63 Grand Street, Jersey City, N. J.

„НІЧОГО“ З КАРПАТСЬКОГО АВТОНОМІ. „Русская Земля“ — орган Карпатрососв в одному з останніх чисел в передовій статті висловить привселюдний суд питання: „Що зашлилося ще нам від шкільної науки? Сен-Жерменський вировий договір і основні закони чеської республіки — каже передовик — зобовязані Чехія лавати автономного краю, з самостійним національним союлом, з користуваням різню мовою по церквах, школах і внутрішній адміністрації і т. д. Також — згідним з законами — чеська республіка зобовязалася поставити на чолі автономного Підкарпаття губернатора, що підлягав би карпатському автономному союлові.

Та подивимось навколє себе — закликає газета — і що ми побачимо! Так звана демаркаційна лінія (річка Уж) розриває єдність підкарпатського краю, даремно вся публічність стреміла до того, аби всю територію на південь від Карпат організувати в єдину автономну одиницю. Автономний союм на 8 рік істнування республіки перебуває ще й досі в атмосфері обіжнок, навіть гірше ніж то було в 1 році. Немає також і рідних шкіл, край, на род, вчителі, школи швидко темпом чехізують. В церковній ділацї панує сваволя жандармерії. А в справах внутрішньої адміністрації, то навіть сільську автономію скасовано. Виборчї ради сільськ розганяються, а натомість призначається чеські комісарів від чеської республіки.

„Що-ж до губернатора, то мимого того, що він позабавлений всякої влади, до нього призначено ще віце-губернатора, що ісправді є контролею від Чехії над ним, тож не віце-, а надгубернатор. І так далі без кінця. „За малярського режіму — закінчує передовик — наше населення жило в справжнійшій неволі, але, принаймні, могло собі заробити кусок хліба; сьогодні-ж воно ганяється за примрами свободи, за ті години й обіранню... Відповідаючи на поставлені нами питання: „що зашлилося нам від нашої автономії“, можемо відповідити самою — „нічого“.

ПРОТЕСТ ПРОТИ РУМУНСЬКОГО ТЕРОРУ.

На початку серпня відбувся в Дубліні, (Ірландія) конгрес міжнародної організації „Ліга за свободу і мир“. На нарадах виступили делегати Угорщини з доганям, щоби конгрес обсядив політику румунського правительства, що методами утиску стремить до цілковитого винародження національних меншостей. До цієї звани прилучилися також делегати німецьких жінок в Румунії та подали конгресові меморандум, в яким наводять чимало конкретних фактів насильства зі сторони румунського правительства над німецькою національною меншостою. По вислуханні тих жалоб і заяв Ліга рішила вислати до Румунії спеціальну комісію, котра має розслідувати ті насильства на місці.

ПІДГОТОВКА БУДІВЕЛЬНИХ ЕЛЕКТРО-ТЕХНІКІВ.

Молоді люде, що вибирають собі професію, а мають і хист і цікавість до технічної роботи, повинні звернути увагу на фак будівельних електро-техніків, робітників, котрі зоволять по хатах і будинках електричні машини і проводи для освітлення, огрівання, телефонів, то-що, електричні мотори для машинерії, то-що. Електрифікація міських помешкань почалася в Америці в 80-х роках і з той пори творить потребу все більш робітників на тім полі. Які фармах і в сільських районах тільки що починають заводити електрику в більших розмірах і, розуміється, все нові винаходи й удіпшення дають поде все новим людом.

Робота та розпадається на декілька родів. Найліпша воля й найрпштина в нових будинках і помешканнях, як вже будують з тим планом, щоби в них завести електрику. Трудніше вже приспособити її в старих домах. Врешті ще складніше завдання в фабричних будинках, „офісових хмародомах“, готелях і т. д., де треба вставити тяжкі й міцні динамомашини, цілий ряд ріжнородних апаратів та цілу складну систему проводів. Молодий чоловік (та не молодий як у віці 18—21 літ), котрий хоч навчиться того фаху, повинен знайти собі роботу в контракторі та зробити з ним умову на чотири роки, але щоби в тім умові контрактор о-да“.

